

Жозе погледнах клепсидрата, не оставаше вече въ нея, освѣнъ малко количество пѣстькъ.

— О! времето, извика той, времето носи сичко съ себе си... скърбта и радостта, красотата и младостта, величіето и славата... Едно само нѣщо остава непоклатено... и никога не са събаря, умразата, която трае до гробъ, и която не угасва нито като погълне и самия животь... Напредъ! Сичко са свърши тука! другий свѣтъ ма призовава, последниятъ часъ удари... напредъ!...

Тъй като говорѣше младийтъ инокъ оправн разметешенитъ си дрехы, облече си мантіята, приближи са до единъ ковчежець, въ който бѣхъ стъклета съ разны житкости; той избра едно и испи сичката въ него жидкость. То бѣше превѣсходенъ елексиръ, направенъ отъ Жуана. Едва бѣ го погълнѣлъ Жозе и прижълтѣлото му лице са покры съ румянъ цвѣтъ, очитъ му блѣснахъ, ржката му престанѣ да трепери, и той запристѣпва твърдо, бѣ готовъ за борбата. Последнето зърно на пѣска са хлзѣнѣ бържѣ, и въ сщцата минута звѣнецътъ на Митрополията възвѣсти свършванъето на литургіята.

— Ето часътъ! извика Жозе, и като побърза излѣзе.

Бѣше условената за свижданъето му съ Арбуеза минута... Жозе вярвѣше бържѣ, и дѣсната му ржка скрита подъ расото му стискаше силно дръжката на ножчето му.

Деньтъ бѣше прекрасенъ. Слънцето свѣтѣше на синѣто небе и маранята растѣше. Улицитъ бѣхъ пълны, народътъ излѣзваше отъ литургіята и сѣкый отиваше у дома си или въ готварницата за да обѣдва, но Жозе мпнуваше презъ множеството безъ да погледне на нѣкого, стараше са само поскоро да стигне, и стрѣляше неподвижния си погледъ на напредъ като че гонѣше нѣкоя сѣнка. Когато стигна предъ митрополията немаше никой вече по мегданя. Младийтъ инокъ влѣзе въ храма. Силна миризма отъ тамянтъ